

« — Ἀδιάφορον εἰπέτε την.

« — Αἷ λοιπόν, κύριε Μερύ, μολονότι εἶμαι ἡμε-
ρος ὡσάν ἀρνάκι, εἶμαι οὐχ ἥττον κομμάτι παράφο-
ρος . . . καὶ μάλιστα βίαιος, ἂν θέλετε. Δὲν προσέρ-
χεται ἀπὸ κακίαν, ἀλλὰ ὅταν θυμῶσω ἐδγαίνω ἀπὸ
τὰ ὅρια. Εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησην ὀργίζομαι,
ἀνάπτω καὶ δὲν ἡξεύρω πλέον τί κάμνω. Διὰ νὰ σᾶς
ἀναφέρω ἐν παράδειγμα, σᾶς λέγω τὸ ἐξῆς· μία
ἀσήμαντος συζήτησις ἡγέρθη ἡμέραν τινὰ μεταξὺ
τοῦ πατρός μου καὶ ἐμοῦ, δὲν ἐνθυμούμαι πλέον ἐπὶ
τίνος θέματος. Ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου μοὶ ἀντέλεγεν,
ἤρπασα ἓνα μαχαῖρι τὸ ὅποιον εὗρίσκετο ἐμπρὸς μου
καὶ τοῦ κατέφερα ἐν τραύμα, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν
ἐφόβουσα ἐν ἀκραιῇ . . . Ἐλυπήθην πολὺ, διότι
δὲν εἶχον διόλου κακὴν πρόθεσιν . . . Σᾶς ἐπαναλαμ-
θάνω ὅτι εἶμαι ἡμερος ὡσάν ἀρνάκι, καὶ ἂν ἐξαίρε-
σωμεν αὐτὰς τὰς μικρὰς παραφροὰς δὲν εὗρίσκεται
χαρὰ πλεον εὐθύς, πλεον καλοκάγαθος ἀπὸ τὸν
ἰδικόν μου . . .

« Τὸν ἠκροάσθην ἀπαθῶς καὶ ἐν σιγῇ.

« — Πολὺ καλὰ, κύριε, εἶπον, ἔχετε τίποτε ἄλλο;

« — Αὐτὸ εἶναι ὅλον· βλέπετε ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν
κίπον νὰ γίνῃ λόγος . . .

« Ἐστράφην τότε πρὸς τὸν ξανθόν.

« — Τώρα εἶνε ἡ σειρά σας, κύριε, τοῦ εἶπον.

« — Τὸ κατ' ἐμέ, κύριε Μερύ, ἀπήντησεν ὁ ξαν-
θός, εἶνε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι δὲν γνωρίζω νὰ ἔχω
κανὲν ἐλάττωμα, καμμίαν ἐλλειψιν ἢ ἰδιοτροπίαν . .
Ἐγὼ δὲν ἐφρόνευσα τὸν πατέρα μου! προσέθηκε ρί-
πτων πλάγιον βλέμμα ἐπὶ τοῦ μελαγχρινοῦ, δὲν εἶ-
μαι οὔτε παράφορος οὔτε φίληρις καὶ τίποτε δὲν μου
λείπει διὰ νὰ εἶμαι τὸ τέλειον πρότυπον τοῦ φίλου·

« — Πιθανόν· ἀλλ' ἂν ἐξετάσετε καλλίτερα τὸν
ἐαυτὸν σας, ἐνδεχόμενον εἶνε ν' ἀνακαλύψετε καὶ
σεῖς καμμίαν ἐλαφρὰν ἐλλειψιν . . . Ἰσχυρίζεσθε ὅτι
εἴθετε τέλειος; τί διάβολον! . . .

« — Αἷ, αἷ! . . . καὶ διατὶ ὅχι; . Ἐν τούτοις, τώρα
τὸ συλλογίζομαι, πιθανὸν νὰ μοῦ καταλογισθῇ ὡς
ἐλάττωμα ἢ συνήθεια τὴν ὅποιαν ἔχω νὰ λησμονῶ
διαρκῶς τὰς προσκλήσεις ἢ τὰς συνεντεύξεις μου ἢ
νὰ πηγαίνω εἰς αὐτὰς πολὺ ἀργά. Ἄν ὑποσχεθῶ
νὰ ὑπάγω κάπου τὸ μεσημέρι, εἶνε σπάνιον, σπανιώ-
τατον νὰ ὑπάγω πρὸ τῆς τετάρτης ὥρας . . . ἂν ὑπάγω.
Ἡ τοιαύτη ἀνακρίβεια μοῦ μοὶ προξένησεν ἤδη με-
ρικὰς δυσαρρεσκείας· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει λυπηρὰς
συνεπείας εἰμὴ μόνον δι' ἐμέ, καὶ ἐπειδὴ ἄλλως τε
εἶμαι ὑποχρεωτικός, εὐγενής, πρόθυμος . . .

« Ἡγέρθη.

« — Ἐχετε τίποτε ἄλλο νὰ εἰπῆτε, κύριε ξανθέ;
ἠρώτησα.

« — Ὅχι καὶ καθὼς βλέπετε δὲν ἤξιζε τὸν κύ-
πον νὰ . . .

Τότε ἐγὼ ἀνέκραξα διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς.

« — Ἐκλέγω τὸν πατροκτόνον!

Θορυβῶδης καὶ γενικὸς γέλως ὑπεδέχθη ἐν τῇ αἰ-
θούσῃ τοῦ κ. X* τὸ τελικὸν αὐτὸ λόγιον. Ταυτοχρό-
νως εἰσῆλθε καὶ ὁ καθυστερῶν συνδαιτυμὼν, ὅστις
ἐδικαιολογήθη ὅπως ἡδύνατο, μετ' ὀλίγον δὲ ὁ οἰκ-
νός ἀνοίγων καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας τοῦ ἐστι-
ατορίου ἀνῆγγειλεν ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἐτοιμον.

Ἡ κόμησσαι ἔσπευσεν νὰ λάβῃ τὸν βραχίονα τοῦ
Μερύ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν αὐτῷ κρυφίως.
(Elic Berthet)

X.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ

Ἀλφρέδου Ι. Στιβένς

Γλυκὰ τὸ χάραγμα τὴν ἐξυπνοῦσαν
Πουλιῶν λαλήματα μέσ' ἔς τὰ κλαριά,
Τὰ δυὸ τὰ μάτια της φεγγαβολοῦσαν
Ὡσάν τὰ νιόκοπα χρυσὰ φλουριά.

Ἦταν ἡμέριμνη κορασιδοῦλα
Τὰ πρῶτα χρόνια της τὰ τρυφερά,
Τὰ κοῖνα ἐξάνοιγε τὴν κάθε αἰγούλα
Πίσω ἀπ' τὰ τζάμια της ὅλο χαρά.

Ὡσάν τὸ μάρμαρο λευκὴ—καὶ κρῦα
Ὡσάν τὸ κρυστάλλο γλυκὸ νερό,
Ἐχυνε ἀσύγκριτη γλυκεῖα μαγεῖα
Τ' ὀμορφὸ σῶμά της τὸ λυγρό.

Μὲ τ' ἄσπρα χέρια της ἔκοψτε ῥόδα,
Μὲ χάρι τὰκροῦε μέσ' ἔς τὴν ποδιά,
Ἦ πλάσι γύρω της ἐγλυκοκυῶδα,
Κ' ἐδροσοστάλαζαν μύρια κλαδιά.

Τὸ γλυκοχάραγμα τώρα ἔς τὴ δύσι
Τὸ ψάλλω ὁ δυστυχὸς πονετικά . . .
Κι' ὁ κύκνος ἐρημιὸς πρὶν ξεψυχῆσθαι
Λέει τὰ τραγούδια του τὰ πλεῖο γλυκὰ.

Θυμούμαι ποῦ ἔτρεμαν τὰ δυὸ μου χεῖλια
Ὅταν μονάχη της ἦθε τὴν βοῶ
Σὲ μιὰ ὀλοφούντωτη ψηλὴ βανίλια
Ποῦ ἐκαθεφτίζετο μέσ' ἔς τὸ νερό.

Σιγὰ της μ' ἔδερνε· κ' ἐγὼ δὲν ξέρω,
Σὰν κατὶ ἀπόκρυφον γλυκὸ γλυκὸ
Κρυφὰ αἰθανόμουναι πῶς ὑποφῆρω,
Μὰ ἐκείνη ἐξάνοιγε τὸ μυστικό.

Μι' αὐγὴ τῆς ἐπλέξα μικρὸ στεφάνι
Ὅλο ἀπ' ἀγιόκλημα κι' ἀπὸ μερτιά·
Στὰ δυὸ τὰ χέρια της μὲ μιὰ τὸ πιάνει
Μοῦ ῥίχνει ἀνέκφραστη γλυκεῖα ματιά . . .

Ἐζῆσα κ' ἐζῆσα χρόνια καὶ χρόνια
Μ' ἀγάπην ὀλόθερμην καὶ μὲ φιλί . . .
Τώρα τὴν ἀνοίξι σκεπάσαν χρόνια
Κ' ἡ ἀγάπη ἐπέταξε δὴν τὸ πουλί.